

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **J. R.**
zastoupeného advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 6. 8. 2019,
č. j. KrÚ 59271/2019/ODSH/15,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto ze dne 3. 4. 2019, č. j. MUVVM/12104/20198,

jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamu dvanácti bodů v bodovém hodnocení žalobce jako řidiče, přičemž toto rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že v souvislosti s evidovanými přestupky proti pravidlům silničního provozu má žalobce provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě v registru řidičů. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě právní úpravy obsahující bodové hodnocení porušení stanovených zákonem – srov. § 123a a násl. zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), přičemž v důsledku tohoto rozhodnutí dochází po dosažení dvanácti bodů k pozbytí řidičského oprávnění. Před vydáním uvedených rozhodnutí bylo žalobci zasláno oznámení o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, žalobce využil možnosti podat písemné námitky proti tomuto oznámení, o nichž bylo rozhodnuto výše zmíněným rozhodnutím správního orgánu I. stupně a odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo žalovaným rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

2. V žalobě uvedl žalobce následující žalobní body. V prvním z nich, označeném jako „*Nerespektování odvolacích důvodů*“ žalobce namítl, že odvolací orgán zcela „*ignoroval předložené důkazní prostředky*“. Tím měl zřejmě na mysli v příloze doplněného odvolání rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, vydané ve věci „*shodné*“, přičemž žalobce tvrdí, že je „*běžnou praxí*“ odvolacího správního orgánu posuzovat jen jednotlivé podklady, tj. rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče, z tohoto rozhodnutí vyplývá, že se tento správní orgán zabýval „*kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí*“ vydaných v blokovém řízení a že tato rozhodnutí označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dále poukázal i na další rozhodnutí stejného odvolacího jiného správního orgánu, rovněž poukázal na obdobný postup Městského úřadu Písek ze dne 19. 5. 2015, kdy správní orgán „*odmazal*“ dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení. Poukázal na zásadu legitimního očekávání a na rovnost účastníků před zákonem.
3. V dalším žalobním bodu označeném jako „*Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“ žalobce tvrdil, že oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchaných přestupcích nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Nelze omluvit „*nedostatky*“, které rozhodnutí o přestupku nese z pohledu zákonem kladených požadavků, konkrétně poukázal na případy, kdy tyto podklady nejsou „*způsobilé*“ (nebyly však vydány v jeho věci), kdy tvrdí, že nestačí pouze zkratkovitý popis a právní kvalifikace přestupku.
4. Konečně, což je z hlediska vymezení žalobních námitek podstatné, uplatnil žalobce výtky proti pokutovým blokům, které byly vystaveny v jeho věci. Žalobce přitom bez uvedení zcela konkrétních individualizovaných tvrzení ve vztahu k pokutovým blokům ze dne 20. 7. 2018, 20. 3. 2018, 13. 7. 2016, 2. 8. 2015, 23. 6. 2014, 9. 5. 2014, 28. 1. 2014 tvrdí, že údaje vztahující se k osobě přestupce jsou z velké části nečitelné a nedostačující, doba spáchání přestupku je uvedena nepřezkoumatelným způsobem, z popisu přestupkového jednání nevyplývá jednoznačná skutková podstata přestupku, právní kvalifikace přestupku je zapsána zkratkovitě a nedostatečně pouze označením porušení příslušného paragrafu bez

uvedení bodu, písmena, není uvedeno, zda byl přestupek spáchán z nedbalosti nebo úmyslně, není zřetelný podpis přestupce, není jednoznačně zaznamenáno místo vydání rozhodnutí a není zřetelná výše uložené sankce, údaj o výši sankce chybí, či není úplný. Žalobce má za to, že nedostatky pokutových bloků nelze zhojit přípustností strohých a zkratkových formulací, přičemž odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2014-39 ze dne 28. 8. 2014. Žalobce se domáhá toho, aby se soud zabýval otázkou, zda jednotlivá pravomocná rozhodnutí byla způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. §65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
7. Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky je nesporné, že žalobce podal písemné námitky podle ust. §123f zákona o silničním provozu proti oznámení o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení a výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dále ze správního spisu vyplývá, že správní orgány vycházely z příslušných oznámení policie, přičemž žalobci bylo zaznamenáno dvanáct bodů za tyto přestupky, kdy žalobce dosáhl dvanácti bodů v bodovém hodnocení řidiče na základě těchto záznamů:
 - I. Dne 28. 1. 2014 byly žalobci jako řidiči zaznamenány tři body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze strany Policie ČR za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť účastník v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.
 - II. Dne 9. 5. 2014 byly zaznamenány žalobci dva body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze strany Policie ČR za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť žalobce v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1, písm. c) zákona o silničním provozu držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
 - III. Dne 23. 6. 2014 byly zaznamenány žalobci tři body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze strany Policie ČR za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť účastník v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Dne 24. 6. 2015 došlo k odečtu čtyř bodů podle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.
 - IV. Dne 2. 8. 2015 byly zaznamenány žalobci tři body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze strany Policie ČR za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, neboť účastník v rozporu s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/h.

- V. Dne 13. 7. 2016 byly zaznamenány žalobci dva body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze strany Policie ČR za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť účastník v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1, písm. c) zákona o silničním provozu držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
- VI. Dne 20. 3. 2018 byly zaznamenány žalobci dva body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze strany Policie ČR za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť účastník v rozporu s ustanovením § 18 odst. 4, zákona o silničním provozu překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h.
- VII. Dne 20. 7. 2018 bylo zaznamenáno žalobci pět bodů na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze strany Policie ČR za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, neboť účastník v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu nezastavil na signál, který příkazuje zastavit vozidlo - nezastavil na červenou.
8. Jak vyplývá ze správního spisu a v podstatě i z žalovaného rozhodnutí, žalobce se již v odvolacím řízení domáhal věcného přezkumu rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, v podstatě stejný názor zastává žalobce i v žalobě. Krajský soud považoval nejprve za potřebné zabývat se podstatou rozhodnutí vydaného v řízení o námitkách a rozsahem jeho přezkumu, a to v souladu s konstantní soudní judikaturou a dále i podstatou blokového řízení, ve kterém byla jednotlivá rozhodnutí o přestupcích v dané věci vydána. Předmětem žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu jeden celek, je rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123a - § 123f zákona o silničním provozu). V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánů veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánů veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5.5.2004, sp. zn. II. ÚS 770/02, nálezy Ústavního soudu ze dne 25.9.2008, sp. zn. II. ÚS 519/08, či též rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005-188). Jiný postup není ani možný, neboť nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost či zákonnost rozhodnutí soudu. Interpretaci dospívající k tomuto výsledku je tedy nutno kategoricky vyloučit, neboť by vedla k absurdním nepřijatelným důsledkům, kterých mohl rozumný zákonodárce stěží chtít dosáhnout (presumpce racionálního zákonodárce).
9. Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je proto oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Tento závěr vyslovil i Krajský

soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 24. 6. 2009, č. j. 52 Ca 10/2009-78, přičemž NSS se s tímto závěrem ztotožnil (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Záznam bodů do průkazu řidiče je automatický převod, kdy správní orgán nepřezkoumává správnost rozhodnutí o přestupku, ale pouze zaznamenává na podkladě spisu příslušné body. Tato skutečnost vyplývá i z ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „*řidiči motorového vozidla, kterému byla za jednání zařazené do bodového hodnocení pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestní čin, zaznamenaná příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů stanovený počet bodů ke dni uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestu za trestný čin*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 41/2010-106). Příslušný obecní úřad s rozšířenou působností pouze zaznamenává počet bodů řidiče, popř. provede opravu, jsou-li námitky řidiče odůvodněné v souladu s podkladovými materiály. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 41/2010-106, dále i např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76). Takové námitky ze strany žalobce nezazněly.

10. Zároveň je třeba poznamenat, že v námitkovém řízení není řešeno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaném v řízení o přestupcích, či rozhodnutí vydaném v blokovém řízení, tedy nejedná se o pokračování jednoho téhož správního řízení, když předměty těchto řízení jsou naprosto odlišné. Jak již soud uvedl, správní orgán v námitkovém řízení může pouze zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, zda záznam registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání v příloze citovaného zákona. Pouze v případě, že se v řízení o námitkách vyskytnou důvodné pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, tak je povinen správní orgán vyžádat si ještě další důkazy prokazující skutečnosti týkající se spáchání přestupku. K takovému postupu však může dojít pouze tehdy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom, přičemž je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě, nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazující spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje, tedy neznamená, že když pouze řidič lakonicky prohlásí, že se přestupku nedopustil, tak že automaticky je povinen správní orgán v takovém případě ex officio prověřovat náležitosti rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74). Jen v případě důvodných pochybností o údajích zaznamenaných v oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, z něj nelze bez dalšího vycházet (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-107 a ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013-38). Ne však vždy vedou zjištění o nedostatcích formálních či obsahových

náležitostí k závěru o tom, že pokutový blok nemohl být náležitým podkladem pro zápis bodu v registru řidičů.

11. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsáního jednání, jež naplnilo znaky přestupku a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu, přičemž okamžik podpisu pokutového bloku obviněného z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí o blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a „*teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81). Na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodu do registru tak nebude mít zpravidla vliv chybějící uvedení funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby, při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby „*konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním...nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Podstatné je, že „*namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Při zkoumání toho, zda pokutový blok mohl být skutečně podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, je třeba proto vycházet vždy z konkrétní situace a je třeba „*v každém konkrétním případě posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Např. takovým nedostatkem by mohla být absence podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81).
12. Správní orgán I. stupně nebyl povinen přezkoumávat všechna pravomocná rozhodnutí vydaná v blokovém řízení, když, jak již soud uvedl ve výše uvedené úvodní obecné části, ve vztahu k těmto rozhodnutím je nutné aplikovat zásadu presumpce správnosti těchto správních aktů a správní orgán v řízení o námitkách byl pouze oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu - § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu (k čemuž plně postačuje i oznámení příslušného orgánu policie o spáchaném přestupku), dále zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 AS 96/2008-44). Při zkoumání těchto podkladů by však musely vzniknout důvodné pochybnosti týkající se těchto podkladů a jen v takovém případě by byl povinen správní orgán opatřovat další důkazy. Pouze v případě důvodných pochybností (vyplývajících z námitek přestupce) a případně zjištěných správním orgánem z uvedených oznámení policie o uložení pokuty

z přestupku, tak jen v takovém případě si musí správní orgán vyžádat pro posouzení námitek další důkazy prokazující skutečnosti uvedené v tomto oznámení policie (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publikovaných pod č. 2145/2010 Sb. NSS a dále rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015-33), tedy těmito dalšími důkazy mohou být i konkrétní pokutové bloky v případě rozhodnutí o přestupcích vydaných v blokovém řízení. Stále je totiž třeba mít na paměti, že předmět řízení o námitkách proti provedení záznamu bodu v registru řidičů je posouzení, zda byl tento záznam proveden v souladu se zákonem a v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů, tedy zpravidla tak již nelze uplatňovat námitky, které mohly být uplatněny v řízení o přestupku, či přezkumu rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). V dané věci před správním orgánem I. stupně nebyla vznesena konkrétní námitka, která by naznačovala důvodnou pochybnost o spáchaných přestupcích.

13. Námitky žalobce proti rozhodnutím vydaným formou pokutových bloků míří proti jejich obsahu, čili žalobce v podstatě zpochybňuje a napadá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení a obchází tak výše zmíněný závěr vyplývající z konstantní judikatury, tj. že v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamů do registru řidičů (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Tyto jeho námitky směřující konkrétně proti shora pokutovým blokům vydaným v jeho věci nemohou samy o sobě bez dalšího vyvolat zmíněné důvodné pochybnosti.
14. Námitky žalobce se týkají formálních a obsahových náležitostí zmíněných rozhodnutí, přičemž žalobce sám uvádí v žalobě judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které lze odvodit nedůvodnost těchto námitek (jedná se zejména o rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Z tohoto rozsudku totiž vůbec nevyplývá, že by nebylo možné vyjádřit údaje týkající se přestupkového jednání ve zkratce (popis místa spáchání přestupku, právní kvalifikace, popis přestupkového jednání). Na rozhodnutí vydané v přestupkovém řízení totiž nelze klást stejné nároky jako na rozhodnutí vydané ve správním řízení v případě, kdy by žalobce jako přestupce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. Je třeba totiž vycházet z toho, že právě podpisem pokutového bloku žalobce k obvinění v těchto přestupcích vyjádřil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení a jednoznačně tak potvrdil naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81). Právě proto na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí nemůže mít vliv to, že v nich byla použita strohá či zkratkovitá formulace. Pokud by tomu tak nebylo, musel by příslušný policista sepisovat v blokovém řízení rozhodnutí stejné jako v jiném správním řízení, když by žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení, k čemuž by samozřejmě patrně nebylo možné použít ani pokutové bloky z hlediska náročnosti popisu přestupkového jednání, právní kvalifikace, odůvodnění rozhodnutí, poučení atd. Pokud žalobce tedy chtěl mít vyšší nároky na detailní popis přestupkového jednání, tak neměl souhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení, ale měl využít svého práva, které mu nebylo možné odepřít, tj. zpráva na zahájení správního řízení o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003-46). Toto své právo však nemůže přenášet do řízení o přezkumu žalovaného rozhodnutí, když v daném případě výše uvedené podklady, oznámení o spáchaných přestupcích neobsahovaly žádné indicie o

vzniku důvodných pochybností týkajících se přestupků, přičemž ani námitky žalobce takové pochybnosti vzbudit nemohly.

15. Přes uvedené skutečnosti si správní orgán I. stupně vyžádal kopie pokutových bloků. Ve všech žalobcem uvedených případech v rozhodnutí vydaných v blokovém řízení byla konkrétní přestupková jednání žalobce v blocích výše zmíněných popsána jednoznačně a určitě tak, že z nich nevyplývá zaměnitelnost s jiným jednáním, kdy nelze dospět k jinému závěru, než že v těchto rozhodnutích bylo přestupkové jednání konkrétním způsobem individualizované a zejména podstatné je, že namítaná pochybení nejsou natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí o přestupcích by nebylo možné jako podklad pro zápis vůbec použít, například z důvodu jeho nesrozumitelnosti či dokonce nicotnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Nadto i správní orgán I. stupně (a následně i žalovaný v žalovaném rozhodnutí) byl schopen z podkladů rozhodnutí přesně tato přestupková jednání identifikovat a popsat je včetně uvedení všech náležitostí rozhodnutí, tak již i z tohoto důvodu není možné připustit důvodnost pochybností žalobce naznačených v odvolání a dále specifikovaných až v žalobě. Ostatně sám žalobce přímo z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu (č. j. 4 As 127/2014-39) přílehlavě cituje, že *„s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce“*, když *„při zohlednění specifik blokového řízení je možné přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena...“*. Z těchto podkladů uvedené skutečnosti vyplývají, ostatně již i správní orgán I. stupně byl schopen tyto náležitosti z nich reprodukovat přímo ve svém rozhodnutí. Na všech pokutových blocích je uvedena jednoznačná identifikace přestupce, vymezení přestupku, jeho právní kvalifikace, označení oprávněné úřední osoby a podpis přestupce, který vykazuje na první pohled shodu u všech pokutových bloků. Pokud jde o pokutový blok ze dne 20. 7. 2018, ten byl předmětem návrhu žalobce na zahájení přezkumného řízení, jemuž nebylo pro nedůvodnost vyhověno.
16. Z uvedených důvodů neměl správní orgán jinou možnost než nevyhovět námitkám žalobce, když vycházely z platné právní úpravy a z konstantní soudní judikatury. V takovém případě na tom nic nemohlo změnit ani tvrzení žalobce o rozhodovací praxi jiných správních orgánů (zejména žalobce odkazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje), obsažené i v odvolání, přičemž se jím žalovaný zabýval i v žalovaném rozhodnutí. Avšak i kdyby se vůbec s touto námitkou obsaženou v odvolání, tj. poukazem na jinou rozhodovací praxi, žalovaný nezabýval, tak by to nezpůsobilo automaticky bez dalšího, nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, když *„povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku“* (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13). Námitku lze totiž vypořádat i tak, že správní orgán může uvést v rozhodnutí odlišný názor od názoru žalobce, který přesvědčivě zdůvodní a tím, minimálně implicitně, námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnost (srov. výše uvedený rozsudek NSS, který lze stáhnout i na rozhodovací praxi správních orgánů). Ve vztahu k námitce žalobce o tom, že *„odvolací správní orgán zcela ignoroval předložené důkazní prostředky“* je třeba uvést, že žalobcem uvedená jiná rozhodnutí správních orgánů jsou stále jen individuálním správním aktem, který je jednostranným správním úkonem, který činí správní úřad nebo jiný oprávněný vykonavatel veřejné správy s cílem vyvolat přímé vnější

účinky v jednotlivém případě. Individuální správní akt nemá moc zákona, není všeobecně závazný. Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoliv pouze v několika případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132). Správní praxe nemůže být strnulá a nemůže zůstat bez vývoje. Není proto vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravě) byla nejen doplňována, ale i měněna, když k tomu jsou relevantní důvody. Opačný přístup by mohl vyústit v to, že by se žalovaný nemohl odchýlit od dosavadní právní praxe, která by např. nereflektovala výklad zákona prováděných soudy, byl by ji nucen v rozporu s veřejným zájmem uměle udržovat. Takovou interpretaci principu předvídatelnosti rozhodovací činnosti orgánu veřejné moci ústící k absurdním důsledkům je samozřejmě nutno odmítnout (výklad per reductionem ad absurdum). Ostatně Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005-86 (a následně i v dalších rozhodnutích, za všechny srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 46/2012-87), uvedl *„účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem – jinak řečeno, účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem)“*.

17. Ze všech uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná a musel ji tak zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady v řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 29. června 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu